

hana **lundiaková**

IMAGO Ty trubko!

newit

Za finanční pomoc při vzniku knihy autorka děkuje Ministerstvu kultury ČR, Evě Baumannové a celé svojí rodině.

Copyright © Hana Lundiaková, 2014

Cover photo © Petr Jedinák, 2014

Layout © Lucie Mrázová, 2014

ISBN 978-80-7473-060-3

■

Kolíček stál pevně rozkročený v remuládě všedních dnů, a měli-li kdy touhu vykročit mimo a stočit se k něčemu neobvyklému, včas mu blikla výstražná červená kontrolka.

Toto už ale překračovalo všechny meze.

Blízký byznys park se neurvale rozrůstal. Od Alfy, Bety přes Gamu, Deltu a dál hrozil Mordor, že rozšíří počet svých budov až po... nedejbože Omikron. Během stavby každé z těchto budov dostávala nedaleká, necelý kilometr vzdálená stará zástavba zabrat. Z byznys parku se pomalu stával ocelově-skleněný městys. Jeden z magnátů si tu postavil nízkou rozlehlou bělostnou modlitebnu. Úlitbičky, odpustky... Neradostné pohledy, do posledního... Vystavte bibli holou prdelí do průjezdu, hned pod fitko, a Ježíše... Ježíše na plakáty, hladce oholte... ááá, další pán na holení!

Ovšem bylo jim to stále málo a stále bylo co zastíňovat zhotovením něčeho dalšího, megalomanského, dojemného svou hajlující novotou. Byly objednány další ohromné novostavby obalené do líbivého zklidňujícího dřevěného hávu: i s japonskými předzahrádkami, mostečky, idylicky zurčícími minipotůčky, romantickými lavičkami, kde může dojít k nahodilému seznámení s nějakým jiným časově děsivě vytíženým imagem dei. Už jen tu krpatoú bonsaj sem vysadit, ptačí budky a hnízdečka nainstalovat a umělým vrbacům a koňadrám otevřít zobáky, aby luzně čvirikali do tohoto rajského parku.

A zdejší gejši naplnit z 90 procent tím nejkvalitnějším kakaem.

Z nevelké staré čtvrti sousedící natěsno s těžkým kancelářským městysem se stávalo nestabilní rumiště, pro něž by byla škoda i té nejnepatrnější mikrocharity odkudkoli z byznys Mordoru. Všichni rozpočtáři měli stejný příkaz. Charita makro, transparentní, klientům zvučných jmen, nadacím par excellence, má zelenou, zbytek jsou zbytečné starosti s cizím, pro konglomerát zcela marginálním vegetováním. A pak už jenom nafouknuté rozpočty, ať jsou všechny ty bubliny nějak prokazatelné, dohledatelné, jako vodopád smělosti zdejší moci.

Hloubení základových vzpěr začínalo v šest ráno a končilo pozdě večer. Obrovský vrut rozechvíval zemi jako při slabém zemětřesení.

Tohle již překračovalo všechny meze! Kolíček, doposud tak pevně rozkročený ve svých hodnotách, si stěžoval na houkání v uchu, co stěžoval – doslova šílel a užuž propadal skepsi. Tvrdil dokonce, že má dojem, že slyší jakési hluboké tóny a ty ho bolí ze všeho nejvíce. Co to tedy zase hučí? Absolvoval obligátní magnetické rezonance, tunely, rentgeny, ekg, eeg, zkoušky se šumy, a když mu sdělili, že slyší pouze frekvence vlastního čínorodého mozku a že se s tím tinnitem nedá nic dělat, sekl na jedno odpoledne se svými senior lejstry a odjel na jednání k daňovému poradci. Během měsíce se přes nejrůznější doporučení, tipaře a hrstku realitních pipinů a klíčníků dostal k tomu, co potřeboval.

A tak se jednoho slunečného rána přímo nad loftem snoubenců Lindy a neplodného Safky v jiném velikém slunečném loftu zabydlovala rodina, jež byla nucena opustit zděděný rodinný domek poblíž obrovité jámy pro novou budovu. Nešli do loftu dvakrát nadšení, zpo-

vykaní soukromím a relativně příjemnými sousedskými vztahy. Leč Kolíček se domníval, že tinnitus souvisí nějak přímo s puklinami, jež se objevovaly ve zdech jejich domku.

Statik tvrdil, že se o nic vážného nejedná. Když však již poosmé popraskaly teplovody pod ulicemi kolem dokola a asfalt byl nepřetržitě otevírán, rýpalo se tu od rána do noci, pak se země zase zalepovala a znovu otvírala kvůli novým prasklinám v infrastruktuře a detektory nevěděly, kam se dřív vrtnout se sbíječkami a ospalými dělníky, hlavě rodiny došla trpělivost. Navíc manželka a děti ho potřebovaly zdravého, fungujícího, plnohodnotnou jednotku společenství. Kolíček nechtěl žádná „kdybych“, hnusila se mu provizoria. Vyvedl tedy sám sebe z úzkosti výměnou domku kilometr od develop-edenu za skvostný loft v chráněném areálu uprostřed lesoparku.

Jeho žena se stěhováním nesouhlasila, avšak motorem nebyla a nechtěla, aby se motor začal zadržávat.

Pan Kolíček působil ve světě své rodiny vždy malinko jako pinzeta. Celý týden poskakoval někde nespátřen, naleštěný, napružený, speedy neviditelný. A o víkendu to přišlo. Vrátil se z práce a všechny zmáčknul.

Po sobotním obědě se jeho svaly napjaly, napružil se ke stisku a zahlásil:

„Tak co podnikneme?“

„Myslela jsem, že budeme spolu doma.“

„Vždyť jsme spolu doma, ale něco bysme měli podniknout, vzít děti ven nebo něco!“

Děti, vyluftované z celotýdenního pobytu ve školce a po školce v několika kroužcích od rána až do pěti odpoledne, vyšťavené z popojíždění mezi byty matčiných kamarádek a stejně jako ona opuštěných sousedek, neměly na výjezdy náladu a chtěly si hrát doma se svými hračkami a hlavně chtěly, aby si s nimi šli hrát také rodiče.

„Tati, máme nový Lego City...“

„Dostal jsem benefity do akvaparku, co si vyrazit tam?“
odpověděl blíže neurčeným směrem.

Paní Kolíčková se zahleděla na nudli u synkova nosu a pronesla úzkostně: „Ale co Filípek, kdo ho pohlídá, podívej se na něj.“ Při představě, že se bude dvě hodiny zabávat na toboganu a děsit se, kde se kdo utopí a kdo jí přistane na hlavě, ji obléval studený pot. Dívala se na svého muže, jehož úzká tvář teď připomínala sevřenou pinzetu. Jenom ten otravný chloupek vytrhnout.

Jeho přáním bylo pouze se dětem nějak zavděčit, vynahradit tu věčnou nepřítomnost, prostě: vynahradit se.

Poté manželka úlevně, jakoby mimochodem, prohlásila:

„Co tvoje hlava? To se myslím při tinnitu vyloženě nedoporučuje...“

„Vidíš... no... To mi nedošlo...“ Při těch slovech ovšem nepochopil, že vynahradit se tak docela nejde, a už vůbec ne na pres.

Děti konečně odběhly do pokojíčku a dvojice zůstala sama, jen s nejmenším v plastové baby houpačce. Muž se styděl, ale objal ji a zajel na chladný vyšpulený zadeček. Při tom důvěrně známém pohybu oběma zacukalo v intimních oblastech. Nebylo to nijak silné – večer asi bude ještě síla.

To Kolíčkův příjem byl samozřejmě tím, bez čeho by nic v rodině nefungovalo – a že dny běžely jako na drátkách. Paní Kolíčková se starala o tři děti, nejmenší z nich vzniklo z nedůslednosti a samého blahobytu ještě během kojení. Příroda jedná moudře. Byla to matka s velkým M. Vzorná v nejvlastnějším smyslu slova, i na sebe si dokázala nalézt během náročného dne – selský rozum se nad tím posouval někam k devatenáctému století, k Rettigo-

vé nebo kamsi na knedlíkárně – čas a byla téměř vždy upravená: v růžovobílé sportovně elegantní kombinéze nebo v bílých šortkách či perfektně obepínajících termokalhotách. Podle jejích ranních odchodů z domu, kdy odváděla děti do školky, by se daly nastavovat celosvětově hodiny. Vždy otevřela dveře v osm nula nula.

Měla jedinou vadu. Kolíčková ráčkovala, a to nepřehlédnutelně, a s hláskou ř na tom byla podobně. Byla to jediná věc, která jí kazila radost ze života. A nejstarší dcerka, fatálně pojmenovaná Laura, měla logopedických vad ještě více, patlala i ď, ť, ň a š, ž a bůhvíco ještě – ale to u chytrých dětí bývá, uklidňovala ji logopedka, když se zlepšení stále nekonalo.

Vlastně ještě jedna věc jí občas kazila náladu. Mnozí lidé o jejím manželovi nesmýšleli pěkně, někdy prohlášovali, že je to pitomec, snaživec a podobně. Nedovedla se přes to přenést, sama někdy mívala stejný pocit. To se pak vždy rozhlédla po domě, rozsáhlé zahradě pod okny loftu, s těmi nádhernými stromy, přejela v duchu pohledem dvě luxusní vozidla s pohonem na všechny čtyři, zaparkovaná v garáži pod zemí, kde se dříve chladilo pivo, i ten majáček na bráně ocelového oplocení, jímž byl revitalizovaný areál chráněn před nájezdy možných i nemožných útočníků, a maličko se uklidnila. Vše je přece, jak má být. A přesto tam kdesi hluboko skákalo její nejniternější já na trampolíně bránice v odlidštěném strojovém rytmu a nebylo cesty ven.

Laurinka začala koktat, stávala se málomluvnou. Paní Kolíčková se chtě nechtě musela začít smířovat s údělem zelené vdovy. Manželův zaměstnavatel expandoval na Slovensko, a tak se svou divizí, loft neloft, tinnitus netinnitus, putoval otec tří svišťů do Blavy, kde si zařídil malý moderní byt naplněný tichem, jazzem, černošským blues a sem tam také kumpánkou samoty. Přes týden

byla sama. Co byla sama...? Zdálo se, že zajde samotou, ukouše se nudou, rozerve si srdce touhou po blízkosti někoho dospělého. A proto často hořekovala nad Laurinkou v zastoupení sebe: „Vždyť ona úplně ztrácí řeč!“

Nemohl si pomoci. Prázdnota, kam oko dohlédne, pracovní telefonáty, sms s tisíci výčitkou, e-mailová schránka plná fotografií dětí, hry v tabletu, rozpočtové tabulky, porno na internetu, fitko ho dvakrát nevzalo. Nervové minikolapsy, drásání kůže z nedostatku doteků, neovladatelné pnutí, migrény, bytost bez upřímné komunikace tváří v tvář.

Byl z toho v podstatě paralelní vztah. Velmi pohledná komparzistka, která se představovala jako modelka, leč vyklubala se z ní prodavačka oděvů, se do zralého muže zaláskovala až po uši. Po milování, když odběhl do koupelny, si často tajně prohlížela fotky jeho dětí, přestěhované pro tuto noc do šuplete, s představou, že se s nimi jednou bude procházet po parku, půjdou na zmrzlinu, koupí jim hračku. Jejich otec na to občas myslel také, leč nepředstavoval si ji přitom po svém boku. Jenom si prostě nedokázal poručit – ostatně na askezi nebyl čas.

Prodavačka byla divoká milenka, citlivá duše, toužila po rodině, jakou měl on, jakou nikdy nepoznala ona sama. Troufala si doufat. Vodil ji tudíž za knoflíček a občas po dobré večeři při víně přesvědčivě hovořil o tom, že se plánuje rozvést, což jí potom způsobovalo v milostném lůžku na Petržalce mokré čiré orgasmické vodotrysky.